

ת"פ 37901/08/15 - מדינת ישראל נגד יוסף בן סימון

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 37901-08-15 מדינת ישראל נ' בן סימון
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופט ערן קוטון
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	יוסף בן סימון
החלטה	

1. על הנאשם הוטל קנס מנהלי אך חלף תשלום הקנס הוא ביקש להישפט.

בעקבות בקשתו הגישה המאשימה את כתב האישום מושא ההליך דנן.

בשולי כתב האישום הודע לנאשם כי בהתאם להוראות הדין אם לא יתייצב לדיון הקבוע בעניינו יראו אותו כמי שמודה במיחוס לו וניתן יהיה להרשיעו בהעדורו.

כן הודע לו כי בית המשפט יהיה מוסמך להטיל עליו קנס ואף לקבוע מאסר חלף תשלום הקנס.

2. הדיון נקבע ליום 22.12.15 בשעה 08:30.

הנאשם זומן כדין ועל פי אישור המסירה שצורף לתיק בית המשפט ההזמנה לדיון נמסרה לידי.

למרות זאת, והגם שההליך הנוכחי נפתח על פי בקשתו להישפט, לא התייצב הנאשם לבירור דינו ואף לא הגיש בקשת דחייה.

הנאשם הורשע בהיעדרו ובית המשפט הטיל עליו קנס בסכום הקנס המנהלי בו חויב מלכתחילה.

3. הנאשם עותר לבטל את פסק הדין שניתן בהעדורו.

לטענתו ביום הדיון לא יכול היה להתייצב בשל מצבו הבריאותי.

כן לטענתו האירוע בגינו הגיש את הבקשה להישפט היה חד פעמי והתרחש ללא ידיעתו נוכח הצטרפותו לאדם אחר שביצע את העבירה.

בבקשתו מבטיח הנאשם שלא לחזור על מעשהו בשנית.

המאשימה מתנגדת לבקשת הנאשם מהנימוקים המפורטים בתגובתה.

4. נפסק ברע"פ 8065/10 מלייב נ' מדינת ישראל (21.11.10) -

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם אין לאפשר ניצול זכות זו שלא לטובה. על המבקש לבטל פסק הדין שניתן בהיעדר, להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו, או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין (סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982):

"הדרישה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי-ההתייצבות לדין מבטאת איזון בין אינטרסים שונים: מחד, ניצב כאמור האינטרס של היחיד ושל הכלל, שאשמתו של אדם תתברר לגופה בנוכחותו. מנגד, מצוי האינטרס הציבורי שזמנו של בית-המשפט לא יושחת לריק, ושלהליך המשפטי יהא סוף ... נוכח עקרון סופיות הדין ... חידוש הדין בערעור לגופו לא יוכל להיעשות כדבר שבשגרה. אל מולו יש לבחון, על יסוד החומר שהונח בפני בית משפט קמא, אם קיים חשש ממשי להרשעתו של חף מפשע. נדרשת הוכחה של תשתית איתנה בדבר קיומו של חשש מעין זה, בטרם יעדיף בית המשפט שיקולי צדק וחשיפת אמת על-פני השיקול בדבר סופיות הדין (השוו מ"ח 26/03 דותן נ' מדינת ישראל (לא פורסם)). מכאן, שמקום בו התשתית הראייתית שלחובתו של אדם היא מוצקה ועומדת על שתי רגליה, קשה יהיה לטעון כי נגרם לו עיוות דין" (ע"פ 1903/99 חסין נ' מדינת ישראל (לא פורסם) פסקה 6, מפי השופט לוי)".

כן נפסק ברע"פ 2521/12 נג'אר נ' מדינת ישראל (28.3.12) -

"לעניין ההרשעה, הפרשנות אותה שואף המבקש לקדם, במסגרתה די בהכחשה בכדי להצדיק ביטול פסק דין שניתן בהיעדר, סותרת את תכליתם של סעיפים 130 ו-240 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החוק), המסדירים את האפשרות למתן פסק דין בהיעדר בעבירות דוגמת העבירה נושא הליך זה, ואת הנסיבות בהן יבוטל פסק דין שניתן בהיעדר. על המבקש להרים את הנטל לביטול פסק דין שניתן בהיעדר חובת ההוכחה כי התקיים טעם מוצדק להיעדרות או כי ישנו חשש מהיווצרות עיוות דין. בהקשר זה, אין די בהכחשת העבירה גרידא, בכדי להקים חשש לעיוות דין, שכן כל תכליתו של סעיף 240 לחוק היא לייצר חזקה כי אדם שלא התייצב להליך בעניינו מודה בעובדות כתב האישום. למעשה, לגישת המבקש, נתונה למי ששואף לבטל פסק דין שניתן בהיעדר אפשרות לעשות זאת בכל שלב, תוך חזרה מהודייתו. פרשנות זו תרוקן מתוכן את סעיף 240 לחוק, אינה עולה בקנה אחד עם הפסיקה ויש לדחותה (ראו: רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003))."

5. על רקע האמור לעיל בחנתי את בקשתו של הנאשם.

הנאשם צירף לבקשתו תיעוד רפואי המצביע על מצבו הבריאותי אשר הוא אכן מצב בריאותי קשה. עם זאת, לא צורף כל מסמך לפיו ביום הדין עצמו נבצר מן הנאשם להתייצב למשפט בשל מצבו הבריאותי.

ככל שהתקשה בהתייצבות לדין לא הבהיר הנאשם מדוע לא ביקש לדחות את הדין אליו זמן כדין. אזכיר שנית כי ההליך

בכללותו החל נוכח בקשתו האישית של הנאשם להישפט.

6. נוסף לכך אין בטענותיו של הנאשם בדבר הצטרפות לאדם נוסף שביצע את העבירה כדי להצביע על עיוות דין שנגרם לו עת נשפט בהעדרו. כתב האישום מפרט מפורשות שהעבירה בוצעה ביחד עם אדם אחר ואף נוקב בשמו של אותו אדם.

7. מעבר לכך, בית המשפט לא הטיל על הנאשם קנס בסכום העולה על סכום הקנס המנהלי שהוטל עליו מלכתחילה.

מכאן שהיעדרות הנאשם מן הדיון למרות הטרחה המערכתית שגרם לא הביאה להחמרה בדינו.

8. בשל נימוקי בהצטברם סבורני שאין מקום להיעתר לבקשה.

המזכירות תשלח החלטתי לצדדים.

ניתנה היום, ג' שבט תשע"ו, 13 ינואר 2016, בהעדר הצדדים.